

Ministerens tale blev signalet til en række artikler i regeringspressen med beskyldninger mod os af en sådan karakter, at vi nu nødes til at gøre denne diskussion noget bredere for at informere både det høje ting og offentligheden om, hvem det er, der har handlet sagligt og forsvarligt, og hvem ikke. Det er selvfølgelig, at forsvarsministerens særlige rolle nu må belyses.“

Efter at ordføreren nærmere havde gjort rede for, hvad det var, man ønskede oplysning om, fremsatte *forsvarsministeren* en udførlig besvarelse, som mandede ud i, at ministeren mente at kunne fastslå, at han hele tiden, efter at tjenestetidsforlængelsen var vedtaget, havde fastholdt, at den skulle træde i kraft fra maj 1953, og at det ikke havde manglet på instruktioner herom fra hans side.

„Jeg har ligeledes fra starten understreget, og de foreliggende kendsgerninger beviser det, at tjenestetidens omfang og tempoet for den forlængede tjenestetids indførelse kunne blive påvirket bl. a. af forhold, som Danmark ikke alene var herre over.

Jeg har i tide meddelt rigsdagen og offentligheden, hvad man kunne, og hvad man ikke kunne med hensyn til tjenestetidens forlængelse, uden at der på det tidspunkt fremkom nogen art protester.

Jeg har søgt på grundlag af det samarbejde, vi står i, og med de forpligtelser, det fører med sig, at skabe en ordening, som var mere ligelig i sine virkninger overfor det værnepligtige mandskab, men har naturligvis her som på andre punkter måttet bøje mig for de foreliggende politiske forhold.“

Ordføreren fandt ikke forsvarsministerens redegørelse fyldestgørende, hvad han nærmere påpegede i sin svartale, i hvilken han også stillede nogle direkte spørgsmål til statsministeren. Som svar på disse spørgsmål udtalte *statsministeren*:

„Det ærede medlem spurgte først, om det ikke var regeringens standpunkt indenfor Atlantorganisationen at virke for større bidrag til styrken i Slesvig-Holsten, og om jeg betragtede socialdemokratiets krav derom som kun værende taktik fra partiets side. Dertil må jeg svare: nej, sådan betragter jeg det ikke. Det ærede medlem ved, at jeg har sagt til ham, at jeg er enig med det ærede medlem i, at dette må ses ikke blot ud fra et militært synspunkt, men også fra et politisk synspunkt. Jeg er derfor enig i, og regeringen er enig i den betragtning, at det er i høj grad formålstjenligt at virke for større bidrag til de styrker, hvis opgave det er at dække Sydslesvig.

Det næste, det ærede medlem spurgte om, var, om ikke det var rigtigt, at Danmark havde grund til at regne med en større dækning af NATO-styrker. Det er vel rigtigt, at vi i og for sig havde grund til det, men det er jo lige så rigtigt, at denne sag i allerhøjeste grad afhænger af, i hvilken grad den militære orga-